

HỒI 780

Hoàn Khán Bảo Khố

Một chiếc đầu người xuất hiện phía trên địa đạo. Hai ánh mắt tuyệt vọng của Từ, Bạt nhìn lên, bắt gặp đôi con người tròn xoe ngó xuống. Người kia trợn mắt ngạc nhiên, khó khăn lắm mới thốt lên: "Trời đất! Hai người biến đâu cái lỗ chui ra thế này?"

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau rồi ôm bụng cười phá lên, cười đến ngồi bệt xuống bậc đá, nước mắt trào ra vì mừng rỡ.

Người bên trên đó chính là Trình Giảo Kim, hấn nhanh trí hạ ngay mệnh lệnh: "Các huynh đệ hãy lùi về vị trí, đây không có việc của các người!" Đoạn cúi đầu nói xuống dưới: "Có phải lời cổ lên hai người mới chịu nói sao, có gì buồn cười chứ?" Rồi cũng bắt chước hai gã ngồi bệt xuống miệng cửa địa đạo.

Bạt Phong Hàn gắng nhin cười, nói không ra hơi: "Ta hiểu rồi! Hóa ra năm xưa Dương Tổ và Dương Quảng đồng mưu làm phản. Dịch Đình cung vốn là nơi Dương Quảng ở, làm một cửa ra ở địa bàn của mình tất nhiên chẳng có gì khó!"

Từ Tử Lăng lại phá lên cười rồi ngẩng đầu nói với Trình Giảo Kim: "Đợi Tần vương đến tiểu đệ sẽ giải thích, bảo đảm lão ca huynh sẽ hài lòng. Chúng ta còn phải đi dò một cửa ra khác nữa, nhớ không được để bất cứ ai nhìn thấy chỗ này!"

Bạt Phong Hàn hỏi: "Đây là góc nào của Dịch Đình cung?"

Trình Giảo Kim không hiểu gì, trợn mắt: "Góc nào là thế nào? Đây là quảng trường phía trước chính điện!"

oOo

Không quá khứ, không tương lai, không bắt đầu cũng không có kết thúc!

Tinh thần Khấu Trọng hoàn toàn tập trung vào giây khắc trước mắt, thậm chí quên cả bản thân vì sao lại ở đây. Người, đao, thiên, địa kết thành một thể, vừa nhỏ bé vô hạn song cũng vừa to lớn vô hạn, lòng thắng bại không còn trong ý nghĩ.

Đao không còn là đao, mà là một phần không thể tách rời của thiên, địa, nhân. Bằng một cảm giác siêu thoát huyền bí, Khấu Trọng ngộ ra từng ly biến hoá trong Dịch Kiếm của Phó Dịch Lâm, những vòng kiếm đang dần khuếch tán với một tốc độ khó thể nắm bắt bằng mắt thường, kiếm khí không ngừng tăng lên. Gã cảm nhận thấy rõ ràng, vào khoảnh khắc Tinh Trung Nguyệt đâm trúng giữa vòng kiếm, vòng kiếm sẽ lập tức từ lớn hoá nhỏ, khiến Tinh Trung Nguyệt không thể nào chạm được vào Dịch kiếm mà chỉ đánh trúng kiếm khí kinh người, còn chính thanh Dịch kiếm sẽ thoát ra rồi thừa cơ công kích.

Kể từ lúc động thủ cho đến giờ, đây mới là lần đầu tiên Khấu Trọng nắm bắt được chiều thức của Phó Dịch Lâm!

Gã bật cười lớn, sinh biến thành tử, đao thể một đi không trở lại đột nhiên biến hóa, thu về phía sau.

Kiểm quang bắt chợt rõ lên, những tia sáng xanh rực rỡ vượt qua lưu hương phóng đến Khấu Trọng. Từng vòng kiếm khí từ nhỏ đến lớn lồng vào thân kiếm, cùng kiếm tiến về phía trước, rồi lại tách khỏi kiếm lao về phía gã. Chỉ cần bắt cứ một vòng nào trúng đích, chắc chắn Khấu Trọng sẽ danh bại thân vong, Bất Tử ấn pháp cũng vô ích, thậm chí dù là Thạch Chi Hiên ngồi tại vị trí gã lúc này cũng không thể làm gì hơn được!

Một chiều lăng lệ mà tột cùng hung hiểm này vượt ra ngoài dự liệu của Khấu Trọng, khiến gã biết được mình vẫn chưa thể hoàn toàn nhìn thấu Dịch Kiếm thuật kinh thiên động địa của Phó Dịch Lâm. Tuy vậy gã đã từ bị động chuyển thành chủ động, bởi Phó Dịch Lâm thực sự đã vì một chiều thu vô đao lúc trước của gã mà buộc phải chuyển thủ thành công, hơn nữa lại không thể không tấn công.

Tử chuyển thành sinh. Nhanh hơn chớp xẹt Tinh Trung Nguyệt lại tích đầy chân khí, chẳng khác nào một linh vật sống bật lên không trung rồi toàn lực bổ xuống.

Lưỡi đao đi đến đâu, những vòng kiếm tan tành đến đó, tạo thành những vạt khí ủa sang hai bên. Tinh Trung Nguyệt vẫn còn dư sức, nhanh như chớp nhắm thẳng mũi Dịch kiếm công ra một chiều.

Mắt nhìn đao thể sắp sửa trúng đích, bất ngờ Dịch kiếm biến mất sau lưu hương, chiếc lưu chọc biến thành không lồ đâm sầm đến Tinh Trung Nguyệt. Thì ra Phó Dịch Lâm đã kịp

thời thu chiều, hắt bóng lư hương nặng đến hơn năm chục cân ép tới Khẩu Trọng, bắt gã rời chỗ.

Tĩnh Trung Nguyệt vẫn duy trì thế đánh xuống, song góc độ đã thay đổi từ thẳng thành chệch, nhằm tới khoảng không bên trái mặt bàn, đến khi chỉ còn cách mép bàn chừng một thốn mới quét ngang, tạo ra luồng đao khí dưới đáy lư hương phản kích lại Phó Dịch Lâm.

Nếu Phó Dịch Lâm bất chấp không bận tâm, lão vẫn có thể đưa lư hương đập trúng Khẩu Trọng, song chắc chắn sẽ bị đao khí quét một đường trên ngực. Điều đó chẳng khác gì bị đích thân Tĩnh Trung Nguyệt quét trúng, dù có chân khí hộ thể Phó Dịch Lâm cũng khó lòng cản đỡ được.

Khẩu Trọng tuy không nhìn hết được biến hóa trong kiếm chiêu của Phó Dịch Lâm, nhưng lão cũng đã bắt đầu không thể nắm bắt nổi đao pháp của gã. Bởi Khẩu Trọng đã tiến vào cảnh giới "Vong đao", cảnh giới cao nhất mà Tống Nguyệt từng nhắc đến.

Phó Dịch Lâm lắc tay, lư hương chuyển hướng bay vút lên trên. Giữa hai người lập tức trở nên trống trải, không còn chướng ngại nào để có thể tá vật xuất chiêu. Dịch kiếm rộ lên muôn nghìn đốm sáng phủ kín mặt bàn, dìm đao khí của Tĩnh Trung Nguyệt đến mức biến mất tăm. Thế nhưng Khẩu Trọng đã không còn cảm giác tuyệt vọng nữa, bởi lần thứ hai gã đã ép được Phó Dịch Lâm phải biến chiêu.

Khẩu Trọng nhắm hờ hai mắt, suy tính chính xác vị trí đỉnh điểm của lư hương, thời gian trước khi lư chạm vào nóc đỉnh rồi rơi trở lại mặt bàn. Đao nhập ý, ý theo đao, tâm ý giao hoà, vô đao vô ý, Tĩnh Trung Nguyệt vẽ ra một vòng tròn hoàn mỹ giữa khoảng không trên mặt thạch bàn, luồng Loa Hoàn kinh tích lũy đến cực hạn phóng ra, trúng giữa vòng kiếm khí mạnh nhất của Phó Dịch Lâm.

"Bùng!"

Khẩu Trọng toàn thân rung mạnh, loạng choạng lùi sau, thiếu chút nữa ngã cả xuống nước. Nhưng trong lòng gã lại không chút kinh hãi, trái lại còn mừng rỡ như chết đi sống lại.

Phó Dịch Lâm đã không thể không đối chiêu với gã. Tuy đao kiếm vẫn chưa trực tiếp giao kích nhưng điều đó cũng chẳng có gì khác biệt! Gã đã thành công khoá được Dịch Kiếm khí.

Phó Dịch Lâm khẽ rùng mình hét lên: "Hảo đao pháp!"

Vàng quang điểm đầy trời bỗng vụt tắt, Dịch kiếm như từ hư vô đột ngột xuất hiện, vòng qua mạn phải thạch bàn đánh đến, kiếm khí lại một lần nữa vây chặt lấy Khấu Trọng.

Lư hương lúc này mới bay đến đỉnh điểm, bắt đầu từ trên cao rơi xuống.

Một chiều này của Phó Dịch Lâm hoàn toàn không thể chặn đỡ, cách hoá giải duy nhất không phải là vung đao phòng thủ, mà Tĩnh Trung Nguyệt phải phóng thẳng ra trong thế ta chết người vong, ép Phó Dịch Lâm phải hồi kiếm tự vệ.

Khấu Trọng không hiểu vì sao đột nhiên lại trở thành cục diện như thế, chỉ biết Dịch Kiếm thuật đúng là danh bất hư truyền, trong thực ẩn hư, trong hư có thực, đã vượt ra ngoài nhận thức của phàm thế. Nếu liễu mạng chống đỡ có lẽ gã sẽ duy trì được chốc lát, nhưng quyền chủ động sẽ rơi trở lại tay đối phương, và lần này Phó Dịch Lâm chắc chắn không để tuột khỏi tay lần nữa. Không ngoài ba chiêu, chắc chắn mạng gã sẽ hư hỏng!

Nghĩ đến đây, Khấu Trọng rời chỗ ngồi lăn ra phía sau, qua bậc tam cấp đến tận bãi cỏ bên ngoài mới bật dậy.

Chiếc lư hương rơi xuống đúng giữa bàn, tuyệt nhiên không phát ra một tiếng động, khói trầm vẫn nghi ngút bốc lên.

Dịch kiếm trở lại vị trí nắm ngang trên mặt bàn. Phó Dịch Lâm không nói một lời, chăm chú nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng quăng bỏ Tĩnh Trung Nguyệt, đứng nghiêm cung kính: "Chỉ cần một câu của Sư công, Khấu Trọng con lập tức tự kết liễu!"

Phó Dịch Lâm bình thản: "Sao ngươi lại bỏ đi cơ hội duy nhất? Dựa vào Trường Sinh khí của ngươi, cộng thêm tuổi trẻ lực tráng, có lẽ chỉ bị thương chứ không đến nỗi chết!"

Khấu Trọng lắc đầu ừ dột: "Làm sao con có thể làm tổn hại đến người mà mẹ tôn kính và ái mộ nhất? Sư công đừng hỏi tại sao! Xin Sư công định đoạt!"

Phó Dịch Lâm vươn người đứng dậy, tay chấp sau lưng bước về phía Khấu Trọng, đi sát qua cạnh gã rồi ngửa mặt nhìn lên bầu trời sao, than thở: "Quân Sước quả nhiên không nhìn lầm người, Khấu Trọng ngươi càng không làm Phó mỗ thất vọng. Chỉ có bậc đại nhân đại dũng mới có được dũng khí bất chấp an nguy bản thân như ngươi. Hy vọng Trung thổ có thể thực sự đúng như lời ngươi, trở thành lân bang hữu hảo chung sống hoà bình với Cao Lệ. Ngươi có thể đi rồi!"

Khấu Trọng quay phắt lại, mừng rỡ: "Đa tạ Sư công!"

Khuôn mặt Phó Dịch Lâm đầy ngấn lệ, song hai mắt vẫn lấp lánh hào quang, dịu giọng: “Cả đời ta theo đuổi tìm kiếm cái tận mỹ, nhưng chỉ là dùng tâm trạng của người quan sát để thưởng thức mà thôi. Đó cũng là ý nghĩa sâu xa của Dịch Kiếm thuật, ta thay Quân Sước truyền cả cho con. Đi đi! Hãy làm tốt việc của mình, sinh mệnh tốt đẹp hay xấu xa, tất cả đều do bản tâm quyết định!”

Nhớ đến Phó Quân Sước, xúc cảm trong lòng Khấu Trọng trào dâng. Gã lẳng lặng quỳ xuống dập đầu ba lượt, tìm lại Tỉnh Trung Nguyệt và vỏ đao, đoạn lặng lẽ rời đi.

oOo

Lý Thế Dân mừng rỡ: “Lối đi kia chắc chắn nối với hai mật đạo trong Doãn phủ và Hoàng cung, chỉ cách nhau bởi một lớp cửa trượt, thật không thể ngờ!”

Cả bốn người đang ngồi trên bậc đá, Trình Giáo Kim phụ trách phòng vệ vòng ngoài.

Ma Thường tiếp lời: “Chẳng trách sấm truyền nói có Bảo khố cũng như giành được thiên hạ. Đối với Dương Tố và Dương Quảng khi đó, Dương Công Bảo Khố quả thật tăng thêm cơ hội binh biến thành công. Chỉ vì Dương Quảng về sau tìm ra cách khác để hại chết Dương Dũng và Dương Kiên nên mới không dùng đến mấy mật đạo này.”

Giọng nói mấy gã vang vọng khắp gian địa thất, không khỏi gợi lại những âm mưu tranh giành kịch liệt từng xảy ra trong nội cung nhà Tùy năm xưa.

Hầu Hi Bạch chau mày: “Nói như vậy, Dương Quảng hẳn phải biết bí mật của Dương Công Bảo Khố. Vậy tại sao sau đó hắn không lấy vàng bạc ra dùng?”

Lý Thế Dân dựa lưng vào bậc đá trên cùng, mỉm cười sáng khoái: “Dương Tố là người suy tính sâu xa, làm sao lại không đề phòng Dương Quảng? Cái mà Dương Đế biết được chắc chỉ là địa đạo từ Dịch Đình cung đến Hoàng cung thôi, hẳn hoàn toàn không ngờ còn có đường nối với kho báu!”

Bạt Phong Hàn gật đầu: “Như thế gọi là trời không bao giờ tuyệt đường người, cũng có thể xem như trời đã giúp ta. Chúng ta nên tận dụng phát hiện này thế nào?”

Từ Tử Lãng nhìn Lý Thế Dân: “Về mặt này Tần vương thông thạo hơn chúng ta!”

Lý Thế Dân vui vẻ: “Thú thực với các vị, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy mọi sự đều nằm trong vòng kiểm soát. Hãy đợi Khấu Trọng về chúng ta cùng bàn bạc!”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Thế Dân huynh am hiểu về Trường An, ý của huynh chắc chắn là tốt nhất. Thời gian không còn nhiều, hãy lập tức theo kế hoạch của huynh mà điều binh khiển tướng đi!”

Lý Thế Dân nghiêm trang: “Thực lực của đối phương vượt xa chúng ta nên cách duy nhất để thành công là phải dùng tập trung đối phó phân tán, tấn công vào những điểm đối phương không phòng bị. Kế hoạch ban đầu là đánh chiếm Doãn phủ trước, khống chế mật đạo vào cung, dùng mật đạo đột nhập Ngự thư phòng giành lấy Thánh chỉ Bình phù, kiểm soát Hoàng cung, sau đó quyết thắng bại với Trường Lâm quân tại Huyền Vũ Môn. Kế hoạch này bây giờ đã thành rườm rà, chúng ta khỏi cần phải mạo hiểm như thế!”

Dùng một lát gã tiếp: “Trước hết chúng ta phải làm rõ tình hình địa đạo vào Hoàng cung đã.”

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Mật đạo là đường vào cung nhanh nhất, cũng là chứng cứ tố cáo liên minh Ma môn rắp tâm đoạt quyền, vì thế chưa đến lúc cần thiết không ai được phép vào mật đạo để tránh đánh rần động cỏ. Bởi lẽ ngay cả Doãn Tổ Văn cũng không biết lệnh tôn có cho người giám sát hay tuần tra địa đạo hay không!”

Bạt Phong Hàn xen vào: “Kiến Thành, Nguyên Cát có biết mật đạo này không?”

Lý Thế Dân lắc đầu: “Ta tin họ cũng không biết như ta vậy, Doãn Tổ Văn chắc chắn không nói cho họ biết.”

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Cửa ra phía Doãn phủ chỉ có thể được mở từ phía trong nên lệnh tôn hẳn rất yên tâm không nghi ngờ gì. Phía Ma môn ngoài Thạch Chi Hiên, e rằng chỉ có Loan Loan mở được cơ quan...”

Ma Thường mừng rỡ: “Nếu chúng ta làm cách nào đó cho cơ quan không hoạt động, địch nhân sẽ hết cách vào địa đạo, lại còn tưởng đó là biện pháp Hoàng cung áp dụng trong hoàn cảnh đặc biệt. Khi công đánh Doãn phủ, chúng ta chỉ cần làm cho cơ quan hoạt động lại là được.”

Lý Thế Dân quan sát Ma Thường một lát mới gật đầu: “Kế hay lắm!” Đoạn nghiêm trang: “Kế hoạch của chúng ta chia làm ba phần, bước thứ nhất khống chế Hoàng cung, bước thứ hai đột kích Doãn phủ, bước thứ ba mới là quyết chiến Huyền Vũ Môn. Mỗi hành động

chúng ta đều phải tập trung toàn lực, ta và Khấu Trọng sẽ đích thân tham dự, dùng tinh nhuệ phá vỡ dần lực lượng đối phương."

Ma Thường chau mày: "Thủ hạ của mặt tướng thì sao? Chắc chắn sáng mai địch nhân sẽ phát động tấn công, nên có sắp xếp cho họ!"

Lý Thế Dân tự tin: "Người của Lâm Sĩ Hồng vẫn ở ngoài thành, chúng ta bớt được một nỗi lo. Nguyên Cát sẽ tuyệt đối không để phụ hoàng biết hấn và Lâm Sĩ Hồng bí mật câu kết, vì thế thủ hạ của họ Lâm không thể vào thành trước khi cửa thành mở!"

Hầu Hi Bạch lên tiếng: "Đội quân ba nghìn người có thể giao Lưu Hồng Cơ phụ trách không?"

Lý Thế Dân lắc đầu ngay: "Hoàng Hà Bang là bang hội lâu đời, có rất nhiều quan hệ với quân bản bộ Trường An, vì thế khi muốn đối phó Hoàng Hà Bang thì Phụ hoàng chắc chắn không điều động quân bản bộ mà sẽ dùng cấm vệ quân trong cung, do đó chúng ta càng dễ đối phó. Chỉ cần phân tán lực lượng ra khắp nơi trong thành, đợi chỉ lệnh rồi công khai tiến đánh Doãn phủ, trong ngoài phối hợp tấn công dư nghiệt của Ma môn trước, tiếp đến tập trung cho chiến sự Huyền Vũ Môn!"

Ma Thường mau mắn gật đầu: "Tuân lệnh!"

Hai mắt Lý Thế Dân lấp lánh hào quang, trầm giọng: "Nếu bước thứ nhất thành công, đoạt được Long phủ và Hồ phủ, ta tin có thể hiệu lệnh cấm vệ quân, triệu hồi lực lượng phái ra ngoài thành đối phó với chúng ta. Sau khi Lưu Hồng Cơ nắm Bình phủ, Ân Khai Sơn chỉ còn nước cúi đầu nghe lệnh, khi ấy chúng ta có thể phát động đại quân đột kích phục binh của Lâm Sĩ Hồng."

Bạt Phong Hàn tán thưởng: "Chẳng trách chúng ta lại phải chịu thua thiệt lớn như vậy ở Lạc Dương, Tần vương đúng là suy tính thấu đáo!"

Lý Thế Dân ái ngại: "Trước đây đã đắc tội nhiều, Phong Hàn huynh đại nhân đại lượng xin đừng trách tội."

Bạt Phong Hàn cười sáng khoái: "Ta đâu có thời gian trách cứ ai, còn hận một nỗi ngày mai không đến sớm hơn để đánh một trận cho đã!"

Lý Thế Dân mỉm cười, đoạn trở lại ngay vẻ nghiêm trang: "Không cần đợi đến ngày mai! Sau khi Khấu Trọng trở về, chúng ta lập tức vào Hoàng cung ẩn nấp trước, nhân thủ vì thế cần tinh chứ không cần đa. Thiên Sách Phủ ngoài Thế Dân ta, thêm Kính Đức và Vô Kỵ là

đủ, phía các vị sẽ là Thiếu soái, Tử Lăng, Phong Hàn và Hi Bạch, những người khác vẫn nấp trong địa đạo chờ lệnh, chỉ sau khi có lệnh mới xuất hiện trấn áp cục diện!”

Bạt Phong Hàn dẫn giọng: “Chỉ cần Khấu Trọng sống trở về, thắng lợi ngày mai sẽ là của chúng ta!”

oOo

Hạnh Mục kiều như trang nhã thêm mấy phần bởi bóng dáng tha thướt của ba nữ nhân. Hai tiểu tỳ xách đèn lồng đứng bên đầu cầu, Thượng Tú Phương trong trang phục Cao Lệ trắng muốt dựa vào lan can, chẳng khác nào một đóa hoa tươi rộ nở dưới bầu trời sao lấp lánh.

Tâm thần Khấu Trọng chợt nhẹ bỗng, khẽ gật đầu đáp lễ hai nữ tì rồi rảo bước đến bên mỹ nhân, khẽ gọi: “Tú Phương!”

Thượng Tú Phương quay lại, nhướn miệng cười: “Tú Phương sớm đã đoán được Thiếu soái và Phó đại sư sẽ có kết cục hoàn hảo mà, không việc gì Thiếu soái không làm được cả!”

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ: “Ngược lại mới đúng, chỉ nhờ Sư công cảm thương tiểu đệ mới may mắn qua được!”

Thượng Tú Phương giọng thánh thót: “Dù sao có thể qua được là tốt rồi. Phó đại sư trí tuệ vô thượng, hẳn biết rõ huynh là người tốt mà!”

Khấu Trọng đang định nói, Thượng Tú Phương đã ghé sát bên tai gã, dịu dàng: “Giờ Tý ngày mai người ta đợi huynh ở đây, hy vọng sao trời cũng vẫn đẹp như đêm nay!” Đoạn khúc khích cười, lướt nhẹ qua bên cạnh gã.

Khấu Trọng quay đầu nhìn theo bóng dáng kiều diễm. Dưới ánh đèn lồng huyền ảo, bóng dáng Thượng Tú Phương khuất dần sau lối rẽ, bất giác trong lòng gã dâng lên cảm giác hụt hẫng.

Tối mai gã sẽ như thế nào đây? Chiến thắng hay thất bại? Liệu có còn toàn mạng để phụng mệnh mỹ nhân?

Mãi một lúc sau Khấu Trọng mới định được thần, lại tiếp tục hành trình. Chưa bước khỏi đại môn Lăng Yên các, một võ tướng chợt xuất hiện, cung kính: “Cấm vệ Phó thống lãnh

Tiêu Nhượng tham kiến Thiếu soái." Vừa nói hần vừa mượn động tác gấp người, lôi từ trong lòng ra một bức hàm phong kín dúi nhanh vào tay Khấu Trọng.

Khấu Trọng nhanh như cắt giấu mật hàm vào người. Tiêu Nhượng nói nhỏ: "Của Thường Hà thống lãnh!" Đoạn cao giọng: "Mặt tướng phụng Thánh chỉ của Hoàng thượng, cung tiễn Thiếu soái về Dịch Đình cung!"

Khấu Trọng nhẹ hần người, biết Thường Hà đã quyết định đứng về phía các gã, càng khâm phục sự thần thông quảng đại của Thường Hà trong nội cung, bèn cười thoải mái: "Hoàng thượng thật chu đáo. Phó thống lãnh, mời!"

Tiêu Nhượng khom mình: "Mời Thiếu soái di giá!"

Khấu Trọng hiên ngang rảo bước ra khỏi đại môn, bốn tinh binh Huyền Giáp vẫn đứng chờ từ nãy, lập tức tạo thành đội hình hộ tống trước sau. Gã đảo mắt một vòng, không thấy Lý Hiếu Cung đâu nữa.

Đám cấm vệ giữ cửa đồng thanh cung tiễn. Trong lòng Khấu Trọng dâng lên cảm giác hưng phấn khi vừa làm xong một việc lớn, thâm hạ quyết tâm, nhất định phải sống để không lỡ cuộc hẹn với giai nhân tối mai.

Gã tuyệt đối không thể để nàng thất vọng!

- o O o -